

Iustitia est regnorum fundamentum

Az igazság az országok talpköve

Az elszámolás (leszámolás, számadás) és a jogrend

Tapasztaljuk, hogy olyan állapotok alakultak ki az országban (a gazdaságban, a politikában és másutt), amelyek elfogadhatatlanok, egyre kevésbé elviselhetőek. Hogy mi e helyzet oka, azzal alig foglalkoznak, pedig régóta ez lenne az igazán érdekes és lényeges kérdés, ezzel ugyanis esély nyílhatott volna a negatív folyamatok megállítására, visszafordítására. Már amennyiben ez a hatalom érdekében állt volna, illetve állna.

A számonkérés értelme

A helyzet feltárásának – ha ez lenne a cél – része lehet a számonkérés, a felelősök elszámoltatása, felelősségre vonása. Ennek nyilván akkor van értelme, ha a valóságnak megfelelő, a tényállást teljesen feltáró, a valódi felelősökre és felelősségre (annak teljes körére) kiterjedő eljárást jelent. Ha létezik a törvény előtti egyenlőség. Ha tehát betartják a *jogállamiság normáit*, beleértve a védekezés jogát és értelmét, ami viszont – sokaknak úgy tűnhet – fékezheti, sőt akár meg is akadályozhatja a számonkérést. Az elmúlt évtizedekben viszont tudomásul vették a „pozitív diszkriminációt”, illetve azokat a feltételezhető alkukat, amelyek e mögött állhattak. Sokan elkerülték ugyanis a bíróságot, de még a meggyanúsítást is. – Legalább azok maradjanak a körben, akik oda kerültek – hangzik a vélekedés.

Az előbbi vélt ellentmondást a számonkérés és a jogállamiság között a hatalom, az emberjogi civil szervezetek és a sajtó kész a jog és *az igazság rovására* „feloldani”, az esetleges jogi, eljárási aggályokat, a *tisztességes eljárás jogának* megsértéseit, a kétségeket „szőnyeg alá söpörni”. (Már amennyiben érzékelik azokat, mivel ténybeli és jogi ismereteik legalábbis hézagosságok. Nem meglepő ezért, hogy a való világot és annak összefüggéseit gyakran a virtuális, elképzelt világ helyettesíti: ennek megfelelő „tényekkel”, szerepekkel és motivációval.)

Az ellentmondás a jogrend és az érdemi számonkérés között azonban látszólagos: csak a tisztességes eljárás szabályainak betartásától remélhető a valóság, a valós helyzet megfelelő feltárása (a tényállás alapos és teljes felderítése), az igazság megismerése. *Ha nem így járnak el, valójában semmiben nem lehetünk biztosak*: sem abban, hogy valami valóban megtörtént, sem abban, hogy tényleg olyan motívumok alapján valósult volna meg és olyan szereplőkkel és szerepekkel, ahogy ezt majd „megítélik”. Ha nem érvényesül a tisztességes eljáráshoz való jog, a számonkérés könnyen válik leszámolássá, megtorlássá és manipulációvá. Olyan eljárássá, ahol bizonyos kiválogatott személyeket koncként dobnak oda, megfosztva őket a védekezés számos érdemi lehetőségétől. (Elítélésük pedig akár ártatlanul is megtörténhet.)

Nem azzal foglalkozik a politika stb., amivel kellene, hanem amivel nem szabadna

A büntetőeljárás lefolytatása a *hatóságok és a bíróságok* feladata, de ez nem jelentheti azt, hogy a politika, az emberjogi szervezetek és a sajtó e kérdésekkel nem foglalkozhatnak. Ezt természetesen nem azért írom, mintha bennük bármilyen kétség lenne, hogy bármivel

és főleg azzal, amivel akarnak, foglalkozhatnak. Csakhogy nyilvánvalóan rossz és alkotmányellenes az irány. A politikának és mindenekelőtt az országgyűlési képviselőknek és frakcióknak a jogi háttérrel kellene elsősorban törődniük és az alkotmányos garanciák megerősítésével és az érvényesülésükre való „rákérdezéssel”. (Az Országos Igazságszolgáltatási Tanácsban, amiben a végrehajtó hatalom és a törvényhozás is részt vesz, erre megvan a lehetőség.) Arra nem kellene (nem szabadna) összpontosítani, amit ma oly’ nagy előszeretettel tesznek: az *ártatlanság latolgatásával* és főleg a *bűnösség sulykolásával*. Az ártatlanságról vagy a bűnösségről a *bíróságnak* kell döntenie. Azt is tapasztaljuk, hogy nem ritkán *súlyos tévedések* fordulnak elő, feltételezhetően nem kis részben külső ráhatások, nyomások eredményeképpen. Van, amiről hivatalosan kiderül, mekkora hiba történt, van, amiről „csak” sejthető.

Liebmann: Ne feledje, az igazság ideát van!

Ha a téves ítéletet a bíróság kénytelen elismerni, az okok és a felelősség akkor is kivizsgálatlan szokott maradni. (Ld. pl. Kaiser-ügy.) Sokkal több olyan ítélet lehet (van) azonban, ami szintén kétséget áraszt, de így is marad. (Kende Péter erről több könyvet írt.)

A politikának, az emberjogi civil szervezeteknek és a sajtónak nem a bíróságok ítéleteinek befolyásolásában, nyomásgyakorlásban kellene megnyilvánulniuk, hanem a tisztességes eljáráshoz fűződő jog és ezen keresztül a megalapozott ítélet előmozdításában.

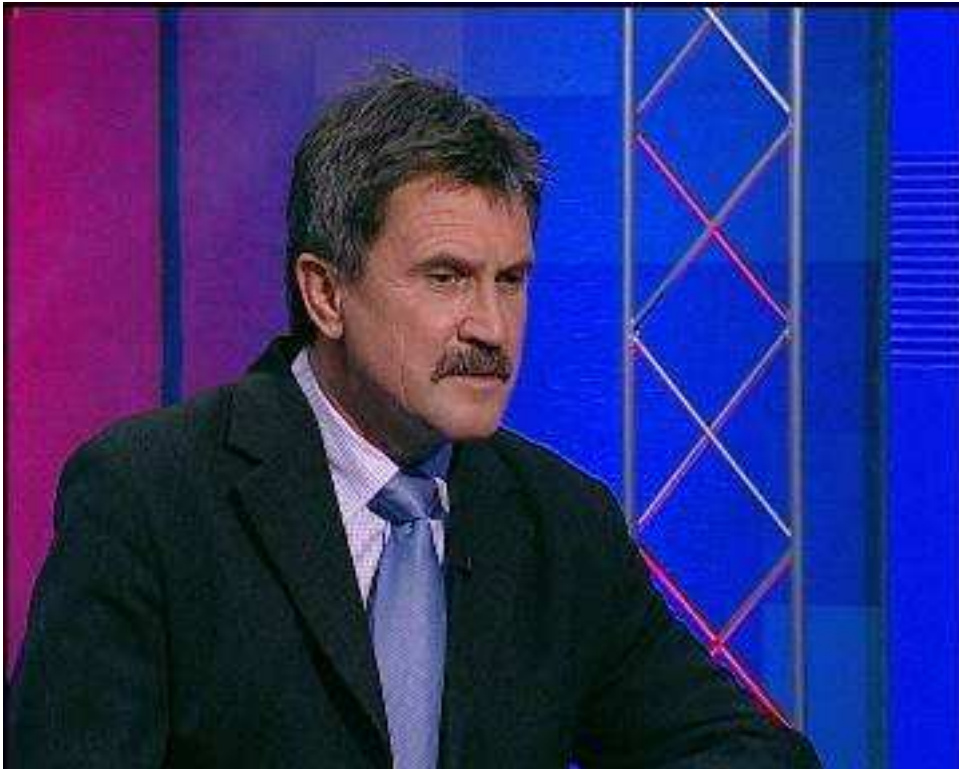
Az igazságszolgáltatás mint független hatalmi ág. Mikor az és mikor nem?

Az igazságszolgáltatás az alkotmány szerint független hatalmi ág, de ezt a politika és a végrehajtó hatalom nem mindig veszi figyelembe. A végrehajtó hatalom részéről durva beavatkozásokra is sor került. Ezekre az igazságszolgáltatás nem szokott reagálni, másokra viszont – amelyekben vele szemben kritikát fogalmaznak meg – szokott.

2001-ben történtek elképesztő esetek, ezzel, ahogy ezt 2006-ban, egy tanulmányomban már megírtam, „kiszabadult a szellem a palackból”: minden elképzelhető lett, ami korábban elképzelhetetlen volt. Az is, amiről évtizedekkel azelőtt azt hittük, mindez már a múlté. Megtörtént (éppen velem), hogy – ráadásul bármilyen vizsgálat előtt – egy ideiglenes agrárminiszter, *Boros Imre* tényállást adott, sőt kérte (megrendelte?) elítélésemet. (Ilyenre utoljára a *Nagy Imre* perben került sor.) És bár tényállása tele volt hibával, ahhoz – mint sorvezetőhöz – igyekeztek ragaszkodni: nyolc éven át, még az ítélethirdetésnél is.

Boros Imre feljelentésének mellékletére is láthatóan építettek, de ezt a mai napig nem tekinthettem be, hiába kérte nyolc éven át. Ebből szinte egyenesen következett a mai kormány agrárminiszterének, *Gráf Józsefnek* a magatartása: a bíróság által kért iratokat nem adta ki és levelükre nem is reagált. A bíróság ezt nem erőltette, ezért a levélben fordultam kétszer is hozzá, erre sem válaszolt. Kértem az akkori miniszterelnök és kancelláriaminiszter segítségét, mivel meggyőződésem szerint ezek az iratok azonnal és feltétlenül tisztázták volna. Ők sem válaszoltak. Most pedig meglepetéssel hallhattam a volt miniszterelnök beszédében: ő mindig azért küzdött, hogy az állampolgárokat ne tekintsék alattvalóknak. Engem viszont minek tekintettek?

Több országgyűlési képviselő is durván beavatkozott ügyembe. Mindenekelőtt *Keller László* és társai (Eörsi Mátyás, Vastagh Pál, Kis Zoltán, Tóth András), akik részbizottsági elnökként és tagokként preconcepciós és rossz indulatú, valótlan tartalmú országgyűlési határozati javaslatot tettek közzé.

Keller László

Csak úgy hemzseg a szöveg „súlyos törvénysértések” tényként való ismételtetésétől, egyéb rágalmaktól és megalapozatlan vádaktól. Ilyenek vannak benne: „a volt politikai államtitkár közfelháborodást kiváltó cselekedetei”, „súlyos törvénysértések és más rendellenességek”, „működési, funkcionális és hatékonysági zavarok”.

Aztán: „súlyos károk érték a mezőgazdaságot”, „rendszeressé vált a költségvetési forrásoknak a törvényekben meghatározottaktól eltérő, szabálytalan és pazarló felhasználása”, az FVM kezelésében levő (*Helyesen: tulajdonában levő. –Sz. B.*) állami tulajdonú gazdasági társaságok a politikai zsákmányszerzés terepévé váltak”. Majd később: „a károkozás megállítására”, „jogszerűtlen állapot”, „tarthatatlan helyzet”, „a minisztériumban történt jogsértések”, „a 2001 februárjában felmentett, majd elmarasztalt (!) vezetők”, „milliárdos tételek megalapozatlanul és az ésszerű gazdálkodás szabályaival ellentétesen kerültek felhasználásra”, „a kisgazda koalíciós partner felelőtlen és zsákmányszerző magatartásának tudomásul vétele, illetve jóváhagyása olyan kárral járt, amelynek felmérését az ellenőrző szervek még be sem fejezték”. „Az országgyűlés megkerülhetetlen feladata annak megállapítása, hogy az FVM működését súlyos törvénysértések és más súlyos rendellenességek kísérték”.

Kellerék különben a harmadfokú per előtt ismét feltették az internetre a határozati javaslat és a „ténymegállapítás” szövegét (hét évvel megfogalmazása után). Ügyvédem Szili Katalinnál kifogásolta ezt, de kérte a mentelmi jogsértések kivizsgálását is, ő azonban nem volt hajlandó bármit is tenni. (Levélváltásukat ld. a honlapon: Légmán Imre ügyvéd levele Szili Katalinhoz, Szili Katalin válasza.)

Az előzményekkel kapcsolatban el kell még mondanom, hogy Kellerék bizottsága előtt azért jelentem meg és vállaltam ezért a retorziót, ami be is következett, mert beszélni akartam az igazságról. Ők hívtak meg, ezért oda mentem el. Megígérték, hogy a jegyzőkönyvet elküldik, ami nem történt meg. A határozati javaslat semmit nem tartalmaz abból, amit ott elmondtam, nincs köze a tényfeltáráshoz, nem más, mint fröcsögés, mondhatnám, mocskolódás. Ezt a szerepet én akkor sem vállaltam és vittem volna, ha másként nem kerülhetek kormányra. Keller viszont büszke szerepére: folyamatosan dicsekszik az ellenem folytatott hajszával.

A tisztességes eljáráshoz való jog durva megsértése: jelzi a politika szerepét

Tőlünk nyugatabbra a bíróságok munkájába való belebeszélést a bíróság megsértésének tartják és akár börtönbüntetéssel „honorálják”. (Erre az álláspontra súlyos hibák után jutottak, honlapomon ismertetem *Sam Sheppard* orvos esetét, akit a sajtó hadjárata miatt csoda, hogy nem végeztek ki, pedig a fegyházban töltött tizenkét év és rengeteg küzdelem után ártatlannak nyilvánították...) Ezek a felismerések, bár elég könnyen felfoghatóak, még nem nyertek polgárjogot Magyarországon. Azt lehet sejteni, hogy most sem ez fog bekövetkezni, pedig a *tisztességes eljáráshoz való jog* biztosításával lehetne csökkenteni a „tévedések” és megalapozatlanságok kockázatát. Emberek életének tönkretételét.

A tisztességes eljárás durva megsértéséből tőlünk nyugatabbra *a politika beavatkozására* következtetnek. Aktív és passzív formában. (Ez utóbbi lehet mondjuk a nagyon is érzékelhető elvárásoknak való megfelelés.) Mert mi más is magyarázhatja a védekezés jogának durva korlátozását, ha nem a mindenáron való elítélés szándéka?

A tisztességes eljárás alkotmányos jogának megsértéseit természetesen nem lehet egy cikk keretében felsorolni, az előbb néhány példát már láttunk erre, mert hiszen ahány szabály van a Büntetőeljárásról szóló törvényben (Be.), legalább annyiféleképpen lehet megsérteni. Ezek ellen a jogsértések ellen roppant hálátlan dolog küzdeni: az ügyvédek nagyrészt kitérnek ez elől (jóban akarnak lenni a bíróval, az ügyésszel, a rendőrrel). „Átengedik” a gyanúsítottak/vádlottak azt az ellenszenvet, ami a javaslatokat vagy

kifogásokat biztosan követi. Szinte általános hogy nem készülnek el időre a jegyzőkönyvek és lényeges momentumokban nem azt tartalmazzák, ami elhangzott. Fontos részletek kimaradhatnak vagy egészen másként kerülnek be a jegyzőkönyvekbe. Aztán ott vannak a bizonyítási indítványok, amelyeket szintén *komoly kihívás evidenciában tartatni*. Rendkívül súlyosan sérti a pártatlan bíráskodás alkotmányban rögzített elvét, hogy a vádlott vallomását és észrevételeit – egyébként az eljárásjoggal ellentétesen – eleve értéktelennek és elfogultnak veszik. Ezzel védekezését korlátozzák, akadályozzák.

Ehhez kell hozzávenni az egyéb, az eljárás során alkalmazható egyéb törvények esetleg jogellenes alkalmazásait és természetesen a jogellenes figyelembe nem vételét. De a tisztességes eljáráshoz való jogot sértik és az eljárás eredményét deformálhatják a védekezés lehetőségét abnormálisan korlátozó egyes szabályok is. Már korábban felhívtam a figyelmet arra, hogy a hamis tanúzást lényegében büntetlenné teszi a Büntető törvénykönyv megfogalmazása, ami a saját érdeken vagy a hozzátartozók érdekében tett hamis vallomást büntetlenné nyilvánítja. Mentő körülmény elhallgatása is kockázatmentesen megtehető. Máskor sincs nagyobb kockázat, ha a tanú visszavonja vallomását és felfedi, hogy hamisan vallott. Azt viszont, akit el akarnak kapni (ld. Kaiser Ede volt barátnőjét és családját) jól meg lehet hurcolni hamis tanúzásért. Mert ez (és még sok minden más) a bíróság (teljesen) szabad mérlegelésétől függ. Ha nem áll a bíróság stb. érdekében, hogy az illetőnek kellemetlensége legyen, eltekint, ha érdekében áll, előre nyomul.

A tisztességes eljárás jogának megsértésére – mint fentebb néhány példából is láttuk – természetesen nemcsak az igazságszolgáltatás részéről (hatóságok és bíróságok) kerülhet sor, bár értelemszerűen ennek lehet a leginkább negatív következménye, hanem mások (politika, minisztériumok, sajtó stb.) részéről is. Ez utóbbiak sajnálatos módon össze szoktak kapcsolódni a hatóságok, bíróságok ezekkel egyező, ezeket felhasználó megállapításaival.

Személyes tapasztalat

Sokat írtam arról – főleg mások érdekében –, milyen sokszor és milyen durván megsértették a tisztességes eljáráshoz fűződő jogaimat. Két korábbi könyvemnek is egyik központi témája ez: nem azt részleteztem, mennyire ártatlan vagyok (erre vonatkozóan az olvasónak kell levonnia következtetését), hanem hogy milyen eszközöket vetettek be ellenem, leütésem, megtörésem, elmarasztalásom érdekében. Honlapomon számtalan anyag van, ami a tisztességes eljáráshoz való jog durva megsértéseiről szól. Most tehát nem ismétlem meg ezeket még felsorolásszerűen sem. Mindössze emlékeztetnék a kiszivárogtatásokra, reagálásaim korlátozására, megszólalásom korlátozására. Bizonyítási indítványaim indokolás nélküli elutasítására, emberi jogaim sorozatos megsértésére, üvöltöző tárgyalásvezetésre, a nem a konstrukcióval egyező tanúvallomások indokolás nélküli kirekesztésére, sorozatos iratellenességre. A mentelmi jog megsértéseire, egy tanú pszichikai kényszervallatására, hamis tanúzásokra és az ezt nem helyesen tükröző (elfedő) jegyzőkönyvekre, tanú „felkészítésére”. Az ezeket bizonyító hangszalagok kiadásának elutasítására, a cselekmények minősítésének folyamatos változtatására stb. Jogállásom megváltoztatására: a tulajdonosi jogok gyakorlójából vagyongazdálkodóvá „lettem”, hogy „alkalmas legyek” hűtlen kezelőnek.

Hatályos törvények „kiiktatása”

Ez utóbbi is arra utal, hogy több esetben *nem a hatályos törvények alapján* jártak el, ami szintén a tisztességes eljáráshoz való jog megsértése lehet.

Erről azért is írok, mert olyan törvények nem ismeretéről és nem alkalmazásáról van szó, amelyek *ma ismét fontos szerephez kellene, hogy jussanak, de most sem jutnak*. Részben azért, mert a jogalkalmazók és a sajtó nem ismeri, részben, mert legalábbis árnyalná a képet. A nyomozás és az eljárás feladata a tényállás teljes felderítése lenne és nem valamilyen elnagyolt és leegyszerűsített konstrukció igazolása. Mindenekelőtt a Társasági törvényre (Tt.) gondolok, ami egyértelműen meghatározza, mikor és hogyan utasíthatja a tulajdonos az ügyvezetőt és mi a felügyelő bizottság kompetenciája és felelőssége. Erre hónapokkal ezelőtt már igyekeztem felhívni a figyelmet, ellensúlyozni akarva a közvélemény félretájékoztatását. (*Honlap: Mire való a felügyelő bizottság? A BKV-nál és másutt?*)

A Tt. megfogalmazására a felelősség esetleges későbbi megállapítása miatt van szükség, hiszen bármilyen probléma esetén az ügyvezető arra hivatkozhatna, hogy a tulajdonos utasítására cselekedett. A Társasági törvény értelmében a tulajdonos *csak az alapítói okirat által megengedett témákban és csak írásban* utasíthatja a cég vezetőjét.

Főszabályként a cégvezető a felelős

Ha az írásbeli utasítás a vállalat számára hátrányos lenne, *köteles erre az ügyvezető írásban felhívni a tulajdonos figyelmét és javasolni az intézkedés elhalasztását*. (Ne állíthassa utólag, hogy nem értett ezzel vagy azzal egyet.) Ha ezt nem teszi, kötelességszegést és minden bizonnyal hűtlen kezelést követ el. *Főszabályként ugyanis a cégért az ügyvezető a felelős*. Ha ettől eltérnek, annak valós okát bizonyítani kell. Az ok valósága nagyon fontos (lenne). Az nem az, hogy az ügyvezető féltette a vezetői állását. Ezzel nem lehet magyarázni kötelességszegését. Mégis a „bizonyítás” érdekében azt is elfogadták, hogy: *„azt gondoltam, veszélyben van az állásom”*. Pedig az is kiderült, hogy ezt senki nem mondta neki, erről egyszerűen és nyilván utólag képzelgett. Annál is inkább, mert a 26 állami cég vezetője közül mindössze egyet küldtem el, azt, aki csődbe vitt egy céget. A vállalatot a minisztérium megmentette, de mégsem lehetett a reorganizációhoz azzal nekivágni, aki csődbe vitte..

A 26 cég között volt olyan, amelyik *írásbeli utasítással nem értett egyet*, több fórumon is azzal szemben lépett fel. A cégvezető is és a felügyelő bizottság is. Ez még 1999-ben történt. 2001-ben elmozdítottak állásomból, de a cégvezető és a felügyelő bizottság még évekként ezután is a helyén volt.

Hozzá kell tenni, hogy olyannal még nem találkoztam az utasításokra hivatkozók közül, aki meg tudta volna magyarázni, mi is az a szóbeli utasítás, aminek – ugye – a parancshoz kellene közel állnia. Mert a kérés, a javaslat, az igény stb. minden, csak nem utasítás. Arra senki nem volt képes, hogy elmondja: hogyan hangzott (fogalmazódott) meg az állítólagos szóbeli utasítás.

Több mint 40 milliárd forint anyagi előny

Ilyen nyilatkozatot egyes vezetőktől annak ellenére is lehetett szerezni, hogy a vád tárgyává tett cselekményekben *nem anyagi hátrány, hanem több mint 40 milliárd forint anyagi előny volt bizonyítható*. A cégek mindegyike az időszak végére nyereséges lett, ami az agráriumban példátlan eredmény. – Ha nincs anyagi hátrány, akkor legyen hivatali

visszaélés – jelentette ki az első fok bírója, miután azt részletezte, hogy a jog és az állam tekintélye között kell egyensúlyoznia. És szerinte az utóbbi annyira sérült (?!), hogy a jog kárára engedményt kell tennie. A hivatali visszaélést arra alapozta, hogy olyan utasításokat adtam volna, ami nem állt jogomban és hogy hivatalos személy voltam. Pedig nem adtam, nem is adhattam, a cégvezetők 80 százalékaival soha nem beszéltem. Előnyösnek értékelte, hogy a hivatali visszaélésnél nem kell anyagi hátrányt bizonyítani. Jogtalan hátrányt sem okoztam, de jogtalan előnyhöz sem juttattam senkit.

Az utasításokat egyes tanúk azért emlegették, mert ez volt a kiút a számukra, a legjobb mód, hogy kikerüljenek – számomra ismeretlen okból – szorultnak ítélet helyzetükből. Még akkor is, ha szóban nem lehet utasítást adni egy ügyvezetőnek.

Érdekek, elvárások és felkészületlenség

Az eseményeket egyfelől az *érdekek*, az *elvárások* szabhatják meg, másfelől – erről is beszélni kell – az eljárások részvevőinek általában tapasztalható *felkészültségének korlátai*, ami miatt az összefüggések felfejtése helyett, azokat gyakran megkerülik, saját elképzeléseikhez szabják a bonyolult és számukra ismeretlen világot. Sok év alatt úgy láttam, hogy a problémákat növeli: az eljárás hatósági, ügyészségi, bírósági és védői oldala közül tulajdonképpen egyik sincs felkészülve a kormányzati ügyekre. Nyolc–kilenc éve sem volt és – megkockáztatom – ma talán még úgy sincs.

A helyismeret és az információk, a működés ismeretének hiánya értelemszerűen kedvez a felületességnek és a leegyszerűsítésnek. Olyan fontos törvények maradnak ki eszköztárukból, mint a Társasági törvény vagy a Közalkalmazotti törvény. Nem képesek eligazodni a cégek irányítási viszonyaiban. A védők nagy része nem is hallott arról, hogy a hamis tanúzás bizonyos esetekben kockázatmentesen gyakorolható, ahogy a mentő körülmény elhallgatása is. Így *a valamiért szoruló ügyvezető könnyen kikerülhet az eljárásból (vagy bele sem kerülhet), ha mindent felfelé tol.* A siker egyetlen feltétele, hogy a hatóság, majd a bíróság ezzel egyetértsen, szándékaival ez ne legyen ellentétes.

Általános az a felfogás, ami szerint a vádlott vallomása értéktelen, magyarán: nincs bizonyító ereje, a tanúé (különösen azé, aki „jókat mond”) viszont értékes. Ha nem az egésze, legalább egy (kiválasztott) része. Hiába vontam vissza egyik vallomását egy tanú pszichikai kényszervallatásra hivatkozva és erősítette meg a másikat, az előbbire hivatkozott az ítélet.

E téves, egyben nagyon káros „felfogás” mögött egy *csúsztatás* áll. A törvény értelmében a vádlott nem köteles vallomást tenni, de ha tesz, nem köteles igazat mondani. De mást hamisan nem vádolhat. A tanú köteles igazat mondani, bár – mint láttuk – szinte kockázatmentesen ezzel ellentétesen is eljárhat. Három bíróságon is azt tapasztaltam, hogy e szabályokat sajátosan alkalmazzák. A „nem köteles igazat mondani”-ból az lesz, hogy a vádlott, mivel vádlott, nem mond igazat. Ezt még az általam bemutatott írásos bizonyítékokra is vonatkoztatták: hiába kapták kézhez a cáfolatot, mintha nem lett volna. A Szervezeti és Működési Szabályzatot (SZMSZ) nem olvasták el és hasztalan hívtam fel a figyelmet arra, hogy melyik oldal melyik szakasza támasztja alá álláspontomat és cáfolja a vádat. Tanúkat rendeltek be, akiket megkérdeztek: szerintük mi van az SZMSZ-ben. Mindebből adódóan a tanúk, különösen, ha összebeszélnek, akár könnyedén „megvezethetik” a bíróságot.

A sajtó felkészültsége

A felkészületlenség sajnos a *sajtót* sem kerüli el. Egészen egyszerű dolgokat nem tudnak megtanulni, például azt, hogy közvádas ügyben az érintett képviselő nem mondhat le a mentelmi jogáról. A mentelmi jog ugyanis ilyen esetekben a parlamenté, az rendelkezik vele. Dávid Ibolya és Herényi Károly sem mondott le mentelmi jogáról, amikor közvádas ügyben meg akarták őket gyanúsítani és kikérték őket az országgyűléstől. Előbb ugyan erről beszéltek (annak ellenére, hogy Dávid Ibolya igazságügy-miniszter volt és neki illene ezt tudnia), később ezt igazán nem akarták. Amit akartak, az a rabosítás és a továbbiak elkerülése volt. (*Honlap: Hogyan lesznek az utolsókból elsők?*)

Dávid és Herényi: le akartak mondani a mentelmi jogukról?

2010. március 22-én viszont az egyik tényfeltáró internetes portál ezt írta róluk: „Az ő esetük annyiban más, hogy őket még képviselőként illette meg a mentelmi jog, amit a parlament kérésük ellenére sem függesztett fel.” Köztudomású kellene, hogy legyen: a szocialistáknak köszönhetik, hogy nem adták ki őket! Ha valamit kértek, akkor csak az lehetett, hogy ne adják ki őket! Elég visszahallgatni Dávid Ibolya akkor tájt tett nyilatkozatait: nagyon nem akart részt venni a büntetőeljárásban. (Nem igazán érezhetett lehetőséget a „tisztázásra”.)

Aki másnak vermet ás, ...?

Hogy a helyzet ilyen és annak ismeretében is ilyen lett, ami a 2000-es évek elején történt, abban a szocialistáknak nagy felelősségük van. Nyolc évig voltak kormányon és nem éltek a helyzet rendezésének lehetőségével. Övük volt a miniszterelnöki poszt, az országgyűlés elnökének posztja és övük lehetett volna a köztársasági elnöki poszt is. (Ha el nem szúrják és nem engednek a hátukon becipelt szabad demokraták zsarolásának.) 2002-ben, amikor átvették a kormányzást, megítélhették, helyesen láttak-e korábban ún. frekventált ügyeket. Az iratok náluk voltak, ha nem tudták, megtudhatták: mi és hogyan történt. Tudniuk kellett, hogy mi valójában a Szabadi-ügy, de hagyták, hogy minden

menjen ugyanabba az irányba. A törvényalkotás – a kétharmados törvények kivételével – tőlük függött. Kormányon voltak, miniszterük és képviselőjük részt vett az Országos Igazságszolgáltatási Tanács munkájában. Sztárügyvédek, egyben a kamara vezetői tartoznak a holdudvarukba, járnak el a képviselőjükben.

Pedig nem kellett nagy jósnak lenni ahhoz, hogy lássák, *előbb-utóbb rajtuk is csattanhat az ostor*. Mondhatnánk: sokat tettek azért, hogy ilyen állapotok alakuljanak ki (már 2001-ben is) és hogy az a folyamat folytatódjon, ami akár pártjuk eltűnését eredményezheti. Sajnos a rendezéssel és a megoldással szemben a paktumok kaptak elsőbbséget, ezek bizonyos személyektől távol tartották az eljárásokat. (Vannak, akik alappéldaként a K and H pert szokták felhozni, több vonatkozása és több személy miatt is.) A megegyezés egyetlen esélyét sem hagyják ki, még az abszurdokat sem. Ilyennek értékelem *Bajnai Gordon* búcsúbeszédét az országgyűlésben, amiben a Fideszt demokratikus pártnak nevezte: a börtönnel való fenyegetés árnyékában. A nyájas kereskedelmi rádióbeli műsorvezető ugyancsak demokratikusnak látja és hirdeti a Fideszt. De azért hozzáteszi, ha másként alakulna, az EU úgysem hagyja. *Tóth Károly* hasonlókat nyilatkozik. Még azt a szolidaritást is feladja, ami a szocialisták legfőbb értéke volt (valamikor). Csak valami megállapodással tudom magyarázni, hogy míg az én bilincses-pórázos vezetgetéseimre a hatóság adott a sajtónak meghívót (ahogy ezt egy országos lap írásba adta) és másoknál is ezt folytatták, amivel óriási károkat okoztak a kormánypártnak, mégis eltűrték, mostanában azonban nincs bilincses-pórázos menetelés. A BKV jogi főosztályvezetőjénél már nem volt (ezt egy rendőrségi elfogási videóval szokták pótolni), de az egyéb helyszínt is figyelembe véve igazán *Mesterházy Ernőtől* és társaitól kezdve nem volt. Kimaradtak a katonai, tábornoki esetek is. Mindez üdvözlendő lenne, ha azok, akik korábban ezt a lejáratást művelték, önkritikát gyakorolnának.

A paktumoknak ára volt: mások viszont a *pofozógép szerepébe* kényszerültek és ott is maradtak. A szocialisták maguk is részt vettek a (méltatlan) pofozásban. *Boros Imrét* hősként fogadták 2001 tavaszán, névre szóló feljelentésem után a mezőgazdasági bizottság szocialista tagjai. *Medgyessy Péterről* 2002-ben nyilvánosságra hozták ügynökmúltját, amire bosszúként a másik oldalról több személyt lepleztek le. Köztük volt Boros Imre, akiről az egyik lap szigorúan titkos rendőr századosként közölt iratokat. Ezt az értesülést évekkel később a levéltár igazoltnak tekintette. Ehhez az akcióhoz Medgyessynek nem sok köze lehetett, mert Borost rövidesen Zala megyei funkcióval látta el. Boros 2001-ben vitt „zúzó” szerepét soha nem kritizálták, anyagi ügyeit nem firtatták: akcióját nyilván elismerték.

Gondoljunk *Keller Lászlóra* vagy *Gráf Józsefre*, a párthoz közelálló sajtó megnyilvánulásaira (cikkeikre, tudósításaikra és fel-felújított fotóikra), sajtószerrepléseim korlátozására. Pedig minden valamennyire tájékozott képviselőjüknek tudnia kell, mit, hova tegyen és azt is, hol van a jó ízlés és az elfogultság határa. Lehet, hogy ennyire nincsenek képbén? Erre utal *Mesterházy Attila* frakcióvezető és miniszterelnök-jelölt mondása: az igazságszolgáltatás tegye a dolgát. De hogyan? Tud-e vajon Mesterházy úr arról, bizonyos esetekben hogyan érvényesül a tisztességes eljáráshoz való alkotmányos jog? *Szabó Zoltánt* sem értem, mert éppen, hogy meghurcolásomnak csinál reklámot. Szomorú, hogy egy párt nevében azon szórakozik (azzal „kampányol”?) valaki, ami nemsokára még több párttársának a sorsa lehet. Nyílt levelemben megkérdeztem tőle: mit gondol, valójában kinek árt ezzel? Választ nem kaptam. Hetekkel később *Budai Bernadett*

szóvivő mondta fel a kérdésre a választ az MTV-ben. Nem a jelenre reagált, kilenc-tíz évvel ezelőtti témákat pendített meg.

*

A tévutakról és az új nomeklatúráról szól új könyvem, ami a közeljövőben jelenik meg.

Budapest, 2010. március 22.

Dr. Szabadi Béla

Forrás: honlap

<http://www.szabadibela.hu/aktualis.html>